

2005
09-06

Jon Willem Leemans
Buursterhof 9b
Utrecht

DOM
renner
Utrechtse Studenten Wielervereniging

HET BUITENBLAD

- 'Nieuw' bestuur
- Nieuwe Redactie
- Racen in Dubai
- Interview JP Dupree
- **Poëzie**
- **Joost mag het weten**

COLOFON

Jaargang 9, nummer 6

Foto omslag

De Mannen van de redactie

Redactieadres

buitenblad@yahoo.com

Redactie Buitenblad:

Sjaak Veken

Kees Kramer

Wouter Caro

Joost van Helvert

Freelance:

Dennis 'the Menace' van Bart

Kopij sturen naar:

buitenblad@yahoo.com

Oplage

130 stuks

Kopijdatum volgende BuitenBlad

halverwege februari 2006

USWV de Domrenner wordt gesponsord door:

Dupree Cycles - Xtreme Bikes

Mertens Public Dialogue

Snel Tweewielers

Co van Beek Tweewielers

Trias Sportfysiotherapie

Ortho Fysiotherapie

Studentflex

Het BuitenBlad is het officiële orgaan van de Utrechtse
Studenten WielerVereniging de Domrenner.

Club van Honderd

Loet Scholma & Ronald Franken

Redactioneel

Domrenners, voor u ligt het eerste Buitenblad van de nieuwe redactie. Het heeft een tijdje geduurd, maar er heeft zich tussentijds ook heel wat afgespeeld. Het vertrek van de oude redactie werd ervaren als een groot verlies, maar ook de opvolging liet de gemoederen niet onberoerd. De gebeurtenissen doen denken aan een soapserie; de betere welteverstaan, zoals 'The bold and the beautiful', of GTST in de beginjaren. Het past een kwaliteitsblad als het BB niet om hier gedetailleerd op in te gaan. Laten we het als volgt samenvatten: Aanvankelijk bestond de redactie uit Dennis, Joost en Sjaak. Vervolgens uit Dennis en Joost, daarna uitsluitend uit Dennis en tot slot uit Joost, Sjaak, Wouter en Kees. Maar goed, laten we hier vooral niet al te lang bij stilstaan. Er is nu een redactie, en het voortbestaan van het Buitenblad lijkt voor de nabije toekomst verzekerd. Het huidige viertal is enthousiast, gemotiveerd en erg belangrijk: ze kunnen het goed met elkaar vinden. De goede samenwerking heeft geleid tot een fascinerende editie.

Laten we beginnen met wat er ditmaal *niet* in het Buitenblad te vinden is: de notulen van de ALV. Hiermee wordt met een traditie gebroken, maar laten we eerlijk zijn; wie heeft ze ooit geboeid gelezen? Een korte samenvatting volstaat. En voor de zonderling die alles wil nalezen: op domrenner.nl staan alle notulen online. Ook het inmiddels vertrouwde interview van Dennis ontbreekt deze keer. Door tijdsgebrek en drukte, waaronder zijn rol in een gerechtelijk proces tegen zijn oude werkgever, is het er even niet van gekomen. Daarvoor alle begrip. Een interview doe je niet zomaar even tussendoor. In het volgende Buitenblad zal Dennis dit ruimschoots compenseren door een dubbel interview te publiceren. Ook staat de ledenlijst niet meer in de kافت. We publiceren de lijst eenmalig als centerfold, dus maak 'm voorzichtig los en bewaar het document op een veilige, liefst vochtvrije plaats.

Zoals gebruikelijk volgt na het redactioneel het praatje van de voorzitter.

Ook hier een primeur, want het is voor het eerst dat Maarten Deenen via deze weg zijn leden toespreekt. We zijn benieuwd wat hij te zeggen heeft. Daarna krijgen ook de andere bestuursleden de kans om zich voor te stellen. Sommigen zijn al bekend uit het voorgaande bestuur, maar hebben dit jaar een andere functie.

En wat volgt? Goede ideeën voor de invulling van het Buitenblad zijn er altijd geweest. Ditmaal worden ze ook allemaal uitgevoerd; het staat vol met nieuwe items. Redactielid Joost gaat van start met de nieuwe rubriek 'Joost mag het weten'. Wat het precies inhoudt weten we nog niet, maar als Joost het wel weet, weten wij in elk geval dat het leuk is. Wouter bezoekt een van onze trouwste sponsors, JP Dupree. Een open intrigerend interview, en soms zelfs een tikkeltje emotioneel.

En beste lezers: poëzie!!! Kees laat zijn schrijftalent los op een beroemd gedicht en zal hierdoor een schok teweegbrengen in literair Nederland. Het kan allemaal in het Buitenblad. Ook nieuw zijn de belevenissen van Teun Veken, een Nederlandse wielrenner die raced in het verre Dubai.

Daarnaast ook nog ruimte voor vertrouwde zaken: Reisverhalen, het slot van Danny's drieluik over de Marmotte, informatie en informatie. Peter van Glabbeek vertelt wederom over zijn fietsreis naar de Himalaya (Zou hij al aangekomen zijn?) en Lexan – P.D.- Pieterse kan het schrijven niet laten en gebruikt een kalenderverhaal als excuus om toch in het BB te verschijnen. Uiteraard geen probleem.

Uiteraard is er ook nog een introductie van de nieuwe redactieleden in dit BB terug te vinden.

Veel leesplezier!!

De redactie

Beste Domrenners,

In het eerste buitenblad van de nieuwe BB-cie mag ik ook mijn eerste stukje “van de voorzitter” schrijven. De oude redactie heeft het lang volgehouden, en ons vele leuke en interessante verhalen / wijsheden bijgebracht de afgelopen jaren. De Domrenner als vereniging kan en bestaat dan eigenlijk ook niet zonder het Buitenblad. Er staat de nieuwe redactie een flinke taak te wachten, maar ik heb alle vertrouwen in de personen die het hebben overgenomen.

Tijdens de ALV zijn ook de andere commissies van personen gewisseld, en ook het bestuur. Elk bestuurslid heeft zich even voorgesteld in dit Buitenblad, alhoewel er 2 bekenden van vorig jaar zijn doorgedaan, al zij het in een andere functie. Wij hebben er erg veel zin in allemaal, en zijn al druk in de weer.

Het is goed te merken dat de winter helemaal is ingetreden, maar tot nu toe hebben we steeds goed weer gehad met de zaterdagtraining, met een mooie opkomst van zo'n 14 man. De crossers zijn ook weer actief, mocht je een keer mee willen hou dan het forum op de site goed in de gaten.

Doordeweeks wordt er flink gespind. Vaak zijn er nog plekken vrij, dus niet abonneementhouders kunnen deze plekken dan voor 3 euro overnemen. Het is een geweldige manier om in 3 kwartier al je overtollige energie er uit te gooien. Vanaf 1 december heeft Body Sports een nieuwe locatie, hopen dat de douches daar wel allemaal goed werken...

Er komt ook weer een baandagje aan. Hierbij wordt 2 uur lang gefietst met een trainer, die je onder andere leert hoe je op de baan moet fietsen, zodat niemand valt. Deze fietsen bezitten geen remmen, dus je moet behoorlijk opletten als je met 50-60 km per uur door de bocht gaat. Het is wel een geweldige ervaring, en goede training natuurlijk! Naderhand wordt eventueel samen nog een hapje gegeten en kunnen de ervaringen uitgewisseld worden.

Ik hoop dat het een geweldig (fiets)jaar wordt, en veel dingen met de vereniging samen kunnen ondernemen. Veel plezier verder met dit Buitenblad! Ik zelf ben natuurlijk ook reuze benieuwd!!!

Maarten

Van de Voorzitter

VOORZITTER

Ik zal mij als nieuwe voorzitter zijnde even voorstellen. Op 17 april 1979 ben ik geboren in Utrecht. Getogen ben ik eigenlijk heel ergens anders. Al in mijn eerste levensjaar ben ik naar Moergestel in het gezellige Brabant verhuisd. Daar heb ik iets langer gezeten dan een jaar, en op mijn 10^e ben ik in Davos in Zwitserland beland. Ik heb daar negen prachtjaren gewoond, en er een geweldige tijd gehad. Davos is een erg mooi dorp/stadje om in te wonen, te midden in de Alpen. Naast dat zelfs Jackass er een keer opnames gemaakt hebben, worden er regelmatig wereldkampioenschappen gehouden op het gebied van skiën, snowboarden, langlaufen en ook schaatsen (nooit een softijs'er gezien daar trouwens...). In de winter heb ik daar natuurlijk ook veel geschied, en zomers veel gemountainbiked en hardgelopen. Het was wel even wennen toen ik op mijn 19^e weer terug in Nederland kwam, maar ik ben al weer lange tijd goed geacclimatiseerd / vernederlandst. Ik ben hier met de studie Farmacie begonnen en zit inmiddels in mijn laatste jaar. Eens kijken wie er volgend jaar bij mij aan de deur komt voor wat epo... Met echt fietsen op het platte land ben ik eigenlijk pas 1 ½ jaar geleden begonnen. Het heeft me wel altijd al getrokken, maar mede om financiële redenen is het er een hele tijd niet van gekomen. In 2004 heb ik dan eindelijk een mooie Koga miyata Full Pro Scandium kunnen aanschaffen, en ben daar erg tevreden mee. Volgend jaar gaat die mee naar de Marmotte!

SECRETARIS

Dag lieve leden en natuurlijk de nog net niet leden (koop nou even die sportkaart ;-)

Op 9 juli 1982 ben ik in Haarlem geboren, waar ik mijn gehele jeugd ben opgegroeid. Misschien dat je wel eens op de grote markt, in het Teijlers museum, de fietsenfabriek of XO bent geweest. Ik ben gaan studeren in Utrecht toen ik negentien was en ben inmiddels lerares natuurkunde. Zo heb ik een jaar voor de klas gestaan en heb ervaren

hoe het is om de uitdaging aan te moeten gaan met dertig zelfgefocuste, ongeïnteresseerde, uiterlijk bewuste en beginnende volwassenen om ze de fijne, interessante en leuke kneepjes van het vak bij te leren. Misschien dat je zelf ook nog die ene natuurkunde les kan herinneren waarbij de brandende lucifers en zwart geworden beker glazen door de klas gingen...

Dit jaar ben ik begonnen met een pre-master onderwijskunde en ondanks dat ik mijn eerste vak niet ga halen vind ik het een erg leuke studie.

Mijn sportcarrière in Utrecht begint bij het roeien waarmee ik een jaar lang in een 8+ (acht met stuurvrouw) over het Merwede kanaal gleeed en in de nationale wedstrijden wat bliken heb getrokken (medailles).

Als kind werd ik door mijn ouders meegenomen de Alpen in en heb daar verschillende cols gereden. De passie voor het fietsen heb ik opnieuw verkregen toen ik een jaar geleden een hele mooie jongen op de fiets voorbij zag scheuren. De souplesse in de bewegingen en de gespierde, geschoren bovenbenen waarmee hij op het zadel zat zorgden voor rillingen over mijn rug. Ik was meteen verkocht en wilde zo snel mogelijk lid worden van de Domrenner.

Als secretaris hoop ik dit jaar een bijdrage te kunnen leveren aan de vereniging en mocht je vragen hebben kun je altijd bellen!

Tot bovenop de Ruiterberg!

Maike Ouwerkerk

PENNINGMEESTER

Hallo kanjers,

Op 5 november 1983 opende ik, in het uiterste Zuiden van Limburg, voor het eerst mijn oogjes. Ik strekte mijn armpjes uit en kraaide van geluk, want vanaf toen wist ik zeker dat ik het twee decennia later helemaal zou gaan maken als penningmeester bij de Domrenner in Utrecht!

Volgevreten van de vlaaien en op zoek naar het avontuur dat de Randstad wellicht te bieden had verhuisde ik als ondeugende, soms wat naïeve, maar wel leergierige kerel, al snel naar het Gooi. In Hilversum groeide ik op, maar mijn liefde voor het fietsen ontwikkelde zich in het Franse Alpenlandschap. Als achtjarig ventje werd ik door mijn ouders aan de voet van de Col de la Cayolle op een mountainbike geplaatst. De eerste kennismaking met het gevecht tegen de elementen kon vanaf dat moment niet lang meer op zich wachten. Twintig minuten later

zat dat kleine jochie met tranen in zijn ogen op de fiets. Wat was hier in godsnaam de lol van? Op het eerstvolgende terras werd een welverdiende frisdrank genuttigd. Gelukkig stond aan het eind van de middag datzelfde jochie zo trots als een Pauw te pronken op de top van de Col de la Cayolle! Vanaf dat moment wist kleine Chris dat hij voor het fietsen geboren was. Sindsdien haalde ik mijn fiets elk voorjaar weer uit de schuur om een aantal tochtjes te gaan fietsen.

In mijn studententijd, waarin ik voor het eerst met de Domrenner in aanraking kwam, ben ik in Utrecht gaan wonen. Onder andere om zodoende mijn persoonlijkheid zo goed mogelijk te ontwikkelen. Hoewel deze nog steeds in ontwikkeling is kan worden gedacht aan een combinatie van Limburgse gemoedelijkheid en Gooische krenterigheid; ideaal voor een penningmeester zo op het eerste gezicht!

Als kleine jongen stond ik dan ook al op de rommelmarkt. Niks ging bij deze Dagobert onder de marktprijs de deur uit. Nu, een hele tijd later, ga ik als Pre-master student Economie, mijn uiterste best doen als nieuwe Gerrit Zalm van de Domrenner. Het is daarbij hoofdzaak om de financiën tip top in orde te houden en om schaduwboekhoudingen zo veel mogelijk te vermijden!

Tevens zal ik met ingang van het nieuwe wegwedstrijdseizoen mee gaan racen met de B-amateurs, om zodoende het wedstrijdkoersen onder de knie te krijgen. Ook zal ik, waar mogelijk, met alle plezier de sprint aantrekken voor andere Domrenners.

Om dit verhaal nog enige inhoud te geven wil ik iedereen het komende jaar heel veel fietsgenot toewensen, waarbij we niet vies hoeven te zijn van een beetje fanatisme en waarbij sportiviteit en plezier altijd hoog in het vaandel behoren te staan!

Groetjes,

Chris Ridderbos

PR/ SPONSORCOMMISSARIS

Beste Domrennertjes,

Voor sommigen van jullie ben ik een oude bekende als voorzitter. Maar voor de nieuwe leden onder ons ben ik nog niet zo bekend (dat hoop ik tenminste, anders doen er veel te veel praatjes de ronde). Daarom even een korte introductie:

Ik heet Kim en werd 23 jaar geleden geboren in

Amersfoort. Daar woon ik nu nog steeds (waarom niet in Utrecht? Tsja, kijk naar mijn financiën en je weet het antwoord...) heel gezellig met mijn moedertje. En waar is het vadersje dan? Die woont in Heerlen waar ik dus ook regelmatig te vinden ben om te fietsen.

Dit is mijn zesde studiejaar, en nee, ik doe niet 6 jaar over 1 studie. Eerst heb ik in 3 jaar een HBO communicatiemanagement afgerond. Vervolgens heb ik in een jaar een postgraduate diploma Europese Integratie gehaald, om vervolgens door te gaan met een twee-jarige master Bestuurskunde in Rotterdam, die ik dit jaar hoop af te ronden.

Mijn plannen binnen de Domrenner voor komend jaar hebben vooral betrekking op bestuurstaken, maar ik ga ook een B-licentie nemen om wedstrijden te gaan rijden (komen aanmoedigen mag altijd!).

Verder hoop ik dat we er een gezellige boel van gaan maken komend jaar!!!

WEDSTRIJD-COMMISSARIS

Wat doet die dan?

Volgens het HR is de wedstrijdcommissaris ondermeer belast met:

- Het bijhouden van alle contacten met de KNWU met betrekking tot wedstrijden en licentiehouders.
- Het regelen van de licenties, de licentiehouderscontracten en het regelen van de licentiehoudersbijeenkomst aan het begin van het seizoen.
- Het regelen van een afvaardiging van renners naar NSK's

Daarnaast zijn er nog de minder formele zaken als het regelen van het jaarlijkse baandagje en het aansporen van nieuwe leden om een wedstrijdlicentie te nemen.

Wie doet dat dan?

Joris Johannes van Berkel, geboren op 10-11-1983 te Utrecht. Mijn onderwijs carrière begon op de O.B.S. de Bijenkorf en via het USG en de UVT ben ik uiteindelijk beland aan de UU, faculteit Geowetenschappen.

Inmiddels ben ik bezig aan het derde jaar van de Bachelor Sociale Geografie en Planologie en hoop ik komend studiejaar mijn master Planologie te halen.

Op mijn achttiende ontdekte ik het wielrennen en sindsdien ben ik besmet met het wielervirus. Het volgen van het profwielrennen en zelf fietsen zijn mijn favoriete tijdsbestedingen. Als in het voorjaar de echte klassiekers weer op het programma staan begint de adrenaline weer te stromen. Ondanks dat de Tour de Lance de afgelopen jaren wel erg voorspelbaar was, zit ik elke zomer weer drie weken aan de buis gekluisterd om te zien hoe een stel renners drie weken lang hun ballen eraf draaien om in het bezit te komen van de gele trui.

Sinds twee jaar mag ik mijzelf ook wedstrijdrenner noemen. Deze categorie renners onderscheidt zich van de toerders door steevast de zadeltas te weigeren. Daarnaast beschouwen ze het benen scheren als een wezenlijk onderdeel van de

koers. Dat het scheren van de benen voor dames is wil er bij hun niet in. Tussen het rijden van wedstrijden en het toerfietsen zit het schemergebied van de cycloportieven. Toerders zien dit als een echte koers en wedstrijdrenners zien het als een toertocht. Ook ik heb me het afgelopen jaar in deze schemerzone begeven door deel te nemen aan de Marmotte, het summum van de cycloportieven. Het resultaat, een 500^e plaats, niet slecht voor een startveld van ongeveer 9000 man, maar het smaakt naar meer, daarom heb ik me nu dan ook al ingeschreven voor de editie van komend jaar. Andere doelen voor komend jaar, eindelijk Districtskampioen worden, het kampioenschap van Utrecht winnen en met de Domrenner het NCK winnen (altijd optimistisch blijven).

Komend seizoen kan ik wel een paar extra knechten gebruiken. Ik wil hierbij dan ook alle Domrenners oproepen om volgend jaar een licentie te nemen. Voor meer informatie over het rijden van wedstrijden kunnen jullie mij altijd bellen of mailen.

Was getekend Joris (de Berk) van Berkel

Nieuwjaarsborrel

waar: Ledig Erf
wanneer: 4 januari 2006
aanvang: 21.00 uur

Komt allen op deze gezellige bijeenkomst af!!

J OOST MAG HET WETEN

Mijn eigen column. Daar kun je eigenlijk toch alleen maar van dromen. Een waar hoogtepunt in mijn wielercarrière bij de Domrenner. Ik heb helaas nog nergens kunnen uitblinken door een goede tijd te rijden. Af en toe schitter ik door afwezigheid bij een maandag, woensdag of zaterdag training. Maar door een bijdrage te leveren aan het Buitenblad is mijn geweten toch weer enigszins gesust.

Nu inhoudelijk. Deze column wordt *het* interactieve gedeelte van het Buitenblad. Heb je een vraag, een probleem, een suggestie, kritiek, een kooktip of iets anders waar je de nuchtere, mening van “Joost” over wilt hebben dan kun je via velerlei wegen, anoniem of niet anoniem, je input aanleveren.

Het woord “interactief” geeft al aan dat het een tweerichtingen verkeer betreft. Ik heb namelijk ook vragen, problemen, suggesties, kritiek, kooktips of iets andere zaken waar ik de mening van de Domrenner over wil hebben. En de kans is redelijk groot dat dit gaat gebeuren. Mijn wielergeschiedenis is namelijk nog niet zo lang. Voetbal was op sportgebied mijn eerste liefde. Ik ben dan ook nog lang niet op de hoogte van alle ins en outs van wielrennen. Hoe bepaal je de tactiek, is er een opstelling, heb je een soort libero in het peloton? Zo heb je bijvoorbeeld bij het voetbal in Nederland tegenwoordig een “Grandelletje” (Grandel is de vaak blunderende keeper van FC Utrecht, een blunder van welke keeper dan ook wordt nu ook wel een “Grandelletje” genoemd). En nu vroeg ik mij bijvoorbeeld af of er bij de Domrenner zoiets bestaat als een Deijsseltje, Pfeifertje of een Berkeltje. Een “Berkeltje” is dan bijvoorbeeld wanneer je persoonlijk ergens principieel op tegen bent en dit dan ook boven het clubbelang laat gaan. Dit is slechts een voorbeeld. Iedere overeenkomst met de wekelijkheid is dan ook puur toeval.

Uit de geschiedenis van het Buitenblad is gebleken dat het animo niet altijd even groot is om een bijdrage te leveren aan ons contactblad. En zoals nu wel duidelijk is, is deze column voor en door de Domrenner. Nu denken jullie natuurlijk dat als je niets instuurt je niets kan gebeuren. En hier heb ik een oplossing voor gevonden. Wanneer ik niets of onbruikbare teksten in mijn postvak vind, zal ik zelf problemen bij leden

moeten gaan opsporen en deze bespreken in de volgende editie. Zoals iedereen weet is de aanval de beste verdediging, dus stuur jullie stukjes in en geef je eigen draai aan het Buitenblad.

Ik wil het hier nu bij laten. Ik denk dat de bedoeling wel duidelijk is. Je kunt alles sturen naar joost.vanhelvert@gmail.com of naar buitenblad@yahoo.com. Ik kan haast niet wachten om morgen mijn mail te checken.

Joost mag het weten

INTERVIEW

“Wielrennen houdt je jong”

Op een druilerige dinsdagmiddag neem ik plaats in de werkplaats van Jean Paul Dupree (JP), Utrechter, 40 jaar, fietsenmaker van professie, groot wiel- en Curaçao-liefhebber en tevens hoofdsponsor van de Domrenner. De naam van zijn zaak, Cycles Dupree, is veelvuldig terug te vinden in ons herkenbare tenue. Ondanks een val tijdens een training met toerclub Ledig Erf, een paar maanden geleden, waarbij hij zijn schouder blesseerde, is JP alweer hard aan het werk. Want werken is zijn passie! Samen met collega Rody worden dag in dag uit fietsen in elkaar gezet, uit elkaar gehaald en vakkundig bekeken. Daarnaast komt er administratief ook heel wat kijken bij het runnen van een eigen zaak. Nadat mij een glas sinas is aangeboden neem ik plaats en ik vuur mijn eerste vraag op een ondertussen doorwerkende JP af.

Allereerst je naam, JPD. Hieruit maak ik op dat er Frans bloed door je lichaam stroomt. Is er sprake van een Franse achtergrond?

Eigenlijk niet, het komt uit de tijd van de Franse hugenoten, dat is lang geleden en nu niet meer echt relevant. Frankrijk is verder wel een mooi land om te fietsen, voor de rest houd ik niet zo van het Franse chauvinisme. Verder heb ik weinig affiniteit met het land zelf en ik heb er geen familie zitten.

Hoe ben je in contact gekomen met wielrennen?

Het is met de paplepel ingegoten, maar het wedstrijdfietsen niet zo hoor. Dat is puur omdat ik altijd op een racefiets heb gezeten. Sinds mijn achtste rijd ik al op racefietsen. Op mijn veertiende heb ik van mijn ouders een professionele racefiets gekregen, mijn vader betaalde een derde, mijn moeder een derde en het laatste deel moest ik zelf betalen. Verder heeft er bij ons in de familie nooit een wielrenner gezeten. Zodoende ben ik wielrennen leuk gaan vinden, fietsen

is een grote passie van me en dat is altijd zo gebleven.

Wanneer ben je begonnen met wedstrijden rijden?

Met echt koersen ben ik begonnen in 1982. Een voorbeeld of idool had ik niet in die tijd. Sterker nog, ik wist er helemaal niets van af. Voordat ik hiermee begon heb ik wat toertochtjes gereden. Dat deed ik hier in de buurt. Fietsen met meerdere mensen vond ik al snel leuker dan alleen rijden.

In het begin vergingen de wedstrijdjes me heel slecht. De begeleiding was nog niet zo goed en ook het materiaal was minder goed. Het ging er in die tijd veel heftiger aan toe dan tegenwoordig. Er deden veel meer deelnemers mee en er hing een geheimzinnige sfeer, ook in de kleedkamers. Het waren van die donkere kleedkamertjes met een wat raar luchtje erin, ja, een typisch sfeertje. Het was allemaal heel anders. Ook heb ik nog meegemaakt dat je bij huizen aan moest bellen om je aldaar om te kleden. Dit, bij gebrek aan kleedgelegenheid. Dit noemde men “huisje zoeken”. Ik vond dit soms wat ver gaan en wat ik dan deed was een nieuwbouwwijk opzoeken en dan ging ik me omkleden in een half afgebouwd huis. Tsja, dat is nu wel anders.

En heb je wel eens wedstrijden winnend weten af te sluiten?

KNWU-wedstrijden niet, wel B-wedstrijden. De afgelopen jaren heb ik op Curaçao veel wedstrijdjes gewonnen en in het verleden veel van die Midden-Nederland wedstrijdjes he. Bijna alles waar ik aan mee deed schreef ik op mijn naam, zo’n 60 (!) overwinningen per jaar. De Midden-Nederland competitie heb ik wel gewonnen of het kampioenschap van Utrecht ofzo. Dat ik geen KNWU koers heb gewonnen heeft niet zozeer met niet kunnen te maken. In het begin had ik weinig verstand van het fietsen, ik was snel tevreden. Ik heb nooit echt gereden voor de overwinningen, maar meer gewoon voor het meedoen. Ik heb wel een paar keer net naast het podium gestaan in KNWU-wedstrijden dan. Ik heb vaak in dienst gereden van anderen en ook maakte ik nog wel eens een foutje, bijvoorbeeld door me te vergissen in de hoeveelheid ronden die nog afgelegd moesten worden.

Bij welke vereniging fietste je?

Ik heb heel vroeger bij het Stadion gereden, daarna ben ik tien jaar lid geweest van de Volharding totdat ik een kort geding tegen ze ging aanspannen. Ze hadden me onrecht aangedaan en uiteindelijk heb ik die zaak gewonnen. Ik ben toen geschorst door de Volharding en allemaal rare dingen speelden zich af. Het was in de

periode dat er een corrupt bestuur zat. Ze wilden me een oor aannaaien. Er was iemand gevallen en die was tegen mijn achterwiel aangereden. Die jongen was de zoon van de voorzitter, vandaar. Hij had gezegd dat ik hem van de fiets af had getrokken, wat helemaal niet zo was. Er waren getuigen die dat konden bevestigen, maar met die getuigschriften is gesjoemeld door toenmalige bestuursleden, nog wel meesters in de rechten... De getuigenverklaringen zijn vervalst. Uiteindelijk heb ik de zaak glansrijk gewonnen. Daarna ben ik nog drie jaar lid gebleven omdat ze me hadden toegezegd dat er een rectificatie zou komen in het clubblad. Maar ze hebben drie jaar geen clubblad uitgegeven waar het in stond, dus het is nooit gerectificeerd. Het heeft de Volharding iets van 14.000 gulden gekost aan gerechtelijke kosten en niemand heeft daarvoor op zijn kop gekregen. Het was echter helemaal niet nodig geweest, een grove fout dus van het toenmalige bestuur van de Volharding. Uiteindelijk ben ik bij Woerden gaan rijden omdat ze bij de Volharding allemaal renners gingen ronselen die eerst bij Woerden reden. Ze hadden daar toen bijna geen renners meer. Ik was de eerste renner uit Utrecht die daar toen ging rijden. En elke vereniging heeft wel wat, maar daar ging het er boekhoudtechnisch in ieder geval eerlijk en goed aan toe.

Wanneer ben je eigenlijk met je eigen zaak begonnen?

Ik denk bijna 20 jaar geleden. Dit pand heb ik in januari ongeveer 16 jaar. Ik werk al zo'n 20 jaar voor mezelf. Behalve de militaire dienst heb ik nog nooit in loondienst gewerkt. Ik weet ook niet zo wat dat is. Ik heb wel eens stage gelopen en vroeger een vakantiebaantje gehad. Een baas boven me heb ik nog nooit gehad en ik hou wel van die eigen verantwoordelijkheid. In de samenwerking met Rody is er totaal geen sprake van een bepaalde gezagsverhouding overigens.

Wanneer ben je in contact gekomen met de Domrenner?

Vanaf het begin, vanaf de oprichting. Voordat de Domrenner werd opgericht kwamen die jongens toen allemaal hier over de vloer. Zij rijden als het goed is ook nog steeds op de woensdag, ze vetrekken bij het FC Utrecht stadion. Daar is het allemaal begonnen en ik rijd al sinds 1982 mee. Dat heette toen nog USWF geloof ik. Vroeger reden daar mensen als Maarten Ducrot mee.

Eigenlijk was het een groep schaatsers, er kwamen wat roeiers bij en fietsen vonden we allemaal schitterend.

Hoe lang sponsor je de Domrenner nu?

In het begin sponsorde Veronica, een autorijschool, de vereniging. Aan het begin was ik er in die zin nog niet bij betrokken. Toen ze het me echter vroegen heb ik het gelijk gedaan. Wat ik jammer aan de Domrenner vind is dat je als studenten wielervereniging altijd afhankelijk bent van subsidies van Mesa Cosa, wat erboven zit. Het is jammer dat er alleen maar studenten lid mogen zijn. Als je afgestudeerd dan moet je eigenlijk weer weg. Voor die paar honderd euro subsidie... Ik geef liever een paar honderd euro extra zodat iedereen lid kan worden en ook blijven. Er zijn zoveel ex-domrenners die nu bij een andere vereniging rijden die normaal gesproken voor hun leven lid zouden zijn gebleven bijvoorbeeld. Die raak je dan niet kwijt. Misschien zouden ze als afgestudeerden meer contributie willen betalen. Je zit in een wat vreemde positie en misschien moeten er eens goede afwegingen gemaakt worden.

Wat vind je verder van onze vereniging, De Domrenner?

Vroeger kwamen echt alle leden hier over de vloer. Dat heeft er ook mee te maken dat je iedere woensdag of andere dagen met die mensen samen fietst. Sinds de Domrenner is opgericht is er een aparte training ingevoerd, die vertrekt vanaf de Uithof, bij Olympos. Daardoor rijden veel mensen niet meer op woensdag bij het FC Utrecht stadion. Zo verlies je het contact wat met de leden, ze weten minder goed wie je bent en wat je doet. Dat is commercieel gezien een nadeel voor de zaak. Je mist de feeling met potentiële domrennerklanten. Verder ben ik natuurlijk ontzettend druk met de zaak. Vaak werk ik 's nachts door. Ik kom er niet meer aan toe om veel te fietsen, eigenlijk rijd ik alleen nog maar wedstrijden in het Caribisch gebied.

Wat is jouw binding met het Caribisch gebied en dan Curaçao in het bijzonder?

Gewoon klanten, want ik heb ook op Curaçao een zaak waar ik hetzelfde doe als hier. Hier is het altijd stressen, stressen, stressen. Hier moet je bij wijze van spreken 24 uur per dag

zijn voor je klanten. Daar word je als een god behandeld en in Nederland moet je blij zijn als je een klant hebt. Op Curaçao is het andersom, ze zijn blij met een fietsenmaker. Puur omdat de kwaliteit van het ambacht verschrikkelijk slecht is daar. De kennis is er niet. Ze vragen me ook vaak of ik andere mensen wil opleiden.

Verder is het een super relaxed eiland om te vertoeven. Als iets vandaag niet lukt dan komt het morgen wel. Mensen hebben bijna een jaar de tijd qua geduld, het is er bijna altijd mooi weer. Het is er heel anders werken. Als ik alles opnieuw zou mogen doen dan wist ik het wel. Ik zou er best willen wonen.

Wat zijn andere eventuele hobby's van je?

Eigenlijk heb ik die niet. Vroeger heb ik er veel gehad maar die zijn allemaal weg. Er is nog één hobby, werken en fietsen wordt met het jaar minder. Meestal werk ik 120 uur in de week, echt absurd. Dat moet ook echt enorm naar beneden hoor.

Ik ben nu op de helft van mijn leven ongeveer en ik hoop dat dit het begin is van de mooiere helft eigenlijk. Ik ben tot nu toe eigenlijk alleen maar aan het werk geweest. Wel heb ik veel gefietst altijd. Nu wil ik ook wel wat andere dingen, een gezin stichten, wat meer van de wereld zien. Dat zijn wel doelen maar het is in deze situatie moeilijk te verwezenlijken allemaal. Uiteindelijk zal het er wel op neer komen dat ik werk tot aan de dood.

Heb je tot nog tips voor de leden waardoor ze sneller kunnen fietsen?

Je wordt alleen maar sterker als je met sterkere renners optrekt. Dat hoeft niet altijd, je hebt ook je rust nodig. Toen ik nog fanatiek was heb ik veel gekoerst in België. Ook heb ik vroeger etappewedstrijden gereden met Oost-Duitse staatsamateurs en Russen enzo, mannen die vol zaten met alles wat slecht is. Die koersen voerden ons dan over geaccidenteerd terrein, loodzwaar. En als je daar mee reed, de avond en dagen erna wist je niet meer waar je het moest zoeken. Als je dan weer eens een wedstrijdje in Nederland reed dan ging je gewoon vijf kilometer per uur harder.

Van wedstrijden rijden, met name klassiekers, word je inhoudelijk gewoon sterker. Ook als je gaat trainen, zoek iemand op die je ternauwernood bij kunt houden. Al word je er af gereden, dat maakt niet uit. Zonder afzien kom je er niet, dat is mijn ervaring. Daarnaast moet je natuurlijk ook rustige trainingen hebben.

Het verleggen van je grenzen is van belang, nu

kan dat natuurlijk mooi met een hartslagmeter in beeld worden gebracht. Fietsen is heel veel psychologie, bijvoorbeeld als je het hebt over afstappen in een koers. Probeer ze uit te rijden, ook al rijd je nog zo slecht. Mentaal moet je de knop om kunnen draaien en door blijven gaan.

Tot slot, in wat voor fietsen deal je?

Nagenoeg alle merken kan ik krijgen. Tegenwoordig is het vooral carbon wat de klok slaat qua materiaal. Isaac vind ik persoonlijk mooie frames maken. Aluminium fietsen zijn overigens ook prima hoor. Verder kan ik aan goede merken komen als Pinarello, De Rosa, Cube en Bianchi. Daarnaast zijn er nog de no-name frames.

Voor wat betreft de onderdelen zijn er eigenlijk twee grote spelers op de markt, Campagnolo en Shimano. Vroeger vond ik Campagnolo van een betere kwaliteit. Shimano heeft de achterstand wel ingehaald en nu zijn ze ongeveer wel even goed. Campagnolo is iets duurzamer misschien maar voor vervanging weer wat lastiger te krijgen. Shimano kun je makkelijker verkrijgen en is ook wat goedkoper over het algemeen.

Het interview is afgelopen en ik bedank JP voor het gesprek. Hij meldt nog in de gauwigheid dat hij er aan zit te denken een huisje te kopen op Curaçao. Dit zou hij eventueel aan Domrenners beschikbaar kunnen stellen. Zo zouden wij, ervaren wielrenners, de plaatselijke bevolking kennis kunnen laten maken met de wielersport. Zo wordt de sport er meer gestimuleerd en kunnen wij er wellicht een mooi trainingskamp opslaan....

Wouter

Denkend aan Holland
 zie ik breede rivieren
 traag door oneindig
 laagland gaan,
 rijen ondenkbaar
 ijle populieren
 als hoge pluimen
 aan den einder staan;
 en in de geweldige
 ruimte verzonken
 de boerderijen
 verspreid door het land,
 boomgroepen, dorpen,
 geknotte torens,
 kerken en olmen
 in een grootsch verband.
 de lucht hangt er laag
 en de zon wordt er langzaam
 in grijze veelkleurige
 dampen gesmoord,
 en in alle gewesten
 wordt de stem van het water
 met zijn eeuwige rampen
 gevreesd en gehoord.
 "Hendrik Marsman"

Wie weinig heeft gaat zich vergapen aan het kleine moois om hem heen. Zo lees ik ook dit gedicht van Marsman. Wekelijks fiets ik traag door oneindig laagland en verveel me kapot. Wat is hier nou aan? Ja het fietsen is leuk, maar dat landschap! Lange tijd heb ik het niet kunnen waarderen wanneer iemand meende daar schoonheid in te zien. Menig Hollander is het overigens met mij eens en jaarlijks zie ik een breede rivier auto's traag naar het zuiden gaan alwaar schoner land wordt aangedaan. Fransen blijven in Frankrijk, Spanjaarden gaan in Spanje op vakantie en Duitsers trekken naar het pittoreske Scheveningen. Allemaal min of meer in eigen land dus, maar Hollanders zien we terug in Finland, Estland, Tsjechië, Kroatië, Italië, Frankrijk, Spanje, Portugal en de minder kapitaalkrachtigen in België. Als we maar over die benauwende grens zijn. Want binnen die grens worden ondenkbaar ijle populieren in rijen gezet! Welke idioot bedenkt het om populieren in rijen te zetten. In Polen is nog oerbos, dat is pas natuur! Romantiek is daar te vinden waar bergbeekjes hoorbaar tussen rotspartijtjes kabbelen. Onmetelijk groot achten

wij de Schepper van enorme gletsjers, waar rivieren ontstaan. Rivieren en beekjes worden steeds saaier totdat het toppunt van saaiheid wordt bereikt: het moment dat ze onmetelijk traag door oneindig laagland gaan. Vroeger wanneer we op vakantie waren in Duitsland, stapte mijn vader voor elk "vakwerk"-boerderijtje uit om dat op de foto te zetten. Want dat zijn mooie bouwwerkjes met een eigen stijl en schoonheid. Dit in tegenstelling tot de Hollandse woningbouw, waar alles rechttoe, rechtaan staat en voor onze kop-hals-romp-boerderijen geldt hetzelfde. Als we torens hadden, waren die geknot omdat er geen geld was om de toren af te bouwen!

Waarom toch is die Marsman zo verdrietig om de grijze veelkleurige dampen? Wat is er mis met de stem van het water? Zo'n saai land mag van mij gerust bedolven worden onder dampen en overspoeld door water.

Toch waardeer ik Marsman. Hij neemt genoeg met het kleine dat hij heeft. Hij geeft er blijk van waardering te hebben opgebouwd voor zijn van God gekregen omgeving. En nu de industrialisatie opkomt vreest hij de uitwerking van de gassen en dampen op zijn mooie land. Eigenlijk heeft hij groot gelijk. Zo lelijk is Nederland helemaal niet. De kop-hals-romp kan zowel door akkerbouwende als door veeteelt boeren gebruikt worden! Zo'n rij populieren links en rechts van de weg geeft toch ook wel wat statigs. Kijk, hier fiets ik en de populieren maken een erehaag voor mij.

En het ergste van alles: wat dóen al die amoebes die elk jaar in lange files naar het zuiden staan? Die liggen daar op een strand, duiken daar elke avond met een ander in een hotelbed en zuipen zich klem in discotheken. Waarom daar? Is hier geen strand? Je eigen bed kost geen 50 euro per nacht en discotheken zijn hier ook al uitgevonden!

Slechts een enkeling is verlicht. Die gaat naar Frankrijk om daar door de Alpen te fietsen of te wandelen. Laten we in het vervolg de Route du Soleil voor die types vrijhouden.

Racen met Arabieren

Alle mensen zijn verschillend en uniek, maar voor het overgrote deel toch gelijk. Gelijk is ook de liefde voor het wielrennen. Racen is immers niet aan grenzen of cultuur gebonden. Overal ter wereld wordt gekoerst en is de beleving hetzelfde. Zo ook in Dubai. Dubai is een van de Verenigde Arabische Emiraten, gelegen aan de Perzische golf, tussen de landen Saudi Arabië en Oman. Het klimaat is er extreem. De kans op regen staat gelijk aan die van een elfstedentocht in Nederland, en temperaturen van boven de 40 zijn heel normaal. Het toeval wil dat in deze meedogenloze omgeving een Nederlandse wielrenner actief is, en nog wel de broer van een der redactieleden! Een Buitenkans voor het Buitenblad. Teun Veken, 30 jaar, is leraar Nederlands en geeft er les aan kinderen van Nederlanders die in de VAE werkzaam zijn. Sommige Domrenners kennen hem misschien, want afgelopen zomer nam hij een aantal keer deel aan de maandagtraining. Ervaring met het wedstrijdrijden had hij niet, maar dat weerhield hem er niet van om in Dubai een licentie te nemen. Zo nu en dan mailt hij zijn belevenissen naar zijn kleinere broer, die daar dankbaar gebruik van maakt en ze ongemeneerd in het clubblad plaatst.

De voorbereiding

“Vanmorgen ben ik naar het ziekenhuis geweest voor mijn medische keuring. Dr. Akbar bleek een stereotype Indiër te zijn die me aan een wel zeer nauwkeurig onderzoek onderwierp. Ik dacht dat hij alleen even bloeddruk en zo zou meten, maar ik moest me helemaal uitkleden, al mocht ik mijn onderbroekje (toen nog) aanhouden. Na veel geruk aan mijn benen en eindeloos gepoer in mijn buik, zei hij iets totaal onverstaanbaars over mijn ‘kidneys’. Ook na een tweede keer vragen, snapte ik niet wat hij bedoelde, maar toen hij zijn rubberen handschoentjes aantrok, werd duidelijk dat hij intiem met me wilde worden. Ik moest gaan staan met mijn onderbroek op mijn knieën en ik moest kuchen terwijl hij me in mijn liezen vatte. Deden de dokters

in Nederland dat ook? Ach ja, gelukkig was alles goed, moet je maar denken. Ik moest wel 300 dirham afrekenen (ongeveer 75 euro), maar Dr. Akbar had er in elk geval wel z’n best voor gedaan. Daarna naar de Cycling Federation en klaar is kees!”

“Komende woensdag is het zover. Mijn eerste race! In Fujeirah, ongeveer 2 uur rijden van Dubai, een vlakke avondwedstrijd. Ik ga woensdag met Matt en Pete. Pete ken ik niet, maar Matt is een sympathieke 25 jarige Brit die al vanaf zijn 14de races rijdt. Hij is de vorige race 3^e geworden, wat gezien de Arabische overmacht een uitzonderlijke prestatie is. Nu zijn we misschien in het voordeel vanwege de ramadan. Dan slaan de moslims na een hele dag vasten massaal aan het bunkeren, zo rond een uur of half zeven (dat heet ‘iftar’). Dat kan nooit gezond zijn. Bovendien schijnt ook de waterpijp onlosmakelijk verbonden te zijn met iftar, dus ook dat is in ons voordeel. Het andere grote voordeel (ja, ik reken me al helemaal rijk) is dat ramadan een tijd van liefde en vrede en bezinning is. Dat betekent hopelijk dat het rijgedrag minder te wensen zal overlaten. Nou, ik houd je op de hoogte, de spanning stijgt hier met het uur. O ja, gisteren is mijn trainingsmaatje Jan hard tegen de grond gegaan. Hij zette aan voor een sprint (met mij) toen zijn ketting brak (!) en hij over de kop sloeg. Hij kwam er met wat beurse plekken en kleine schaafwonden vanaf, maar zijn helm is vrijwel in tweeën gespleten.”

De wedstrijd

Nou, Sjaak jongen, het was een schitterend avontuur. Helaas niet echt qua uitslag, want ik eindigde anoniem in de middenmoot, maar het was al met al geweldig. We vertrokken om 6 uur ‘s avonds met z’n vieren in één auto naar Fujairah. Pete, Matt en ik als rijders, Tom als supporter en aangever van bidons. Eerst 2 uur rijden over eindeloze en verlaten snelwegen door de woestijn, daarna in Fujairah, een soort Mad Max community met een paar moderne wolkenkrabbers en veel moskeeën, zoeken naar het parcours. Prachtig jongen, 12 ronden van 5 km, vrijwel alleen rechtdoor en 2 x een U-turn (veel valpartijen). Grote Red Bull opblaasfinish en voor die finish een kleine tribune, waarbij voor de sjeiks grote zwarte leren sofa’s waren weggezet, want die kun je natuurlijk niet op een houten bankje laten zitten...

Sport- & Orthopedische revalidatie

“Van Huis & Van ’t Klooster”
Fysiotherapie en manuele therapie

Expertisecentrum knie & schouder
Medisch testen en trainen

Catharijnesingel 82 Utrecht 030-2317551

Eerst de junioren; om half elf startten wij. Wij met zn 3-en, team Al Nasr met ongeveer 20 man en nog wat andere, kleine Arabische teams. In totaal ongeveer 50 rijders. Zenuwachtig als de hel natuurlijk, maar alles ging goed. Afgevlagd door een belangrijke sjeik, meteen goed in de toeclip en sprinten maar. Het eerste half uur werd er boven de 45p/u gereden en heel nerveus gestuurd. Niet zo agressief als ik vreesde, maar wel ellebogen om een wiel te houden en zwiepen van links naar rechts. Al Nasr controleerde de race, hadden zelfs oortelefoontjes, en stuurde steeds een mannetje weg. Wij konden natuurlijk niet steeds de gaten blijven dichtrijden, dus op een gegeven moment was er een groepje van 5 weg, waarin wonder boven wonder ook Pete meezat. Later ontsnapte er uit onze groep nog een ander groepje van 4 (waarbij Matt) en ik bleef dus in de derde groep achter (ongeveer 12 man). Dat was na ongeveer 40 km. Dan is het gewoon rustig uitrijden, zou je denken, maar ook toen waren er nog steeds demarrages, waarna het weer stil kwam te liggen. Maar alles bleef bij elkaar, in een sprint naar de finish, waarbij ik ergens middenin eindigde. Pete uiteindelijk 5e, Matt 8e ofzo. O ja, het grappigste had ik nog niet eens verteld: als er tijdens de wedstrijd werd gedemarreerd, dan riep diegene heel hard ALLAH!!! of zelfs ALLAH HU AKBAR!! (Allah is groot). Niet iedere keer, maar wel vaak. Heel apart. Wordt ook geroepen door Al Qaida strijders als ze bijvoorbeeld een granaat in een mortier laten ploffen en

schijnbaar ook door zelfmoordterroristen op het moment dat ze hun bommen laten afgaan.

Nou ja, hartstikke leuk dus. Eerste race, mooie ervaring. Wijze lessen: beter trainen op tempowisselingen en vrienden maken met een paar Arabieren. En ook: goed rekken na afloop, want ik werd vannacht geplaagd door hevige krampen in beide kuiten en rechtervoet (?). Volgende race is over 2 weken.

Tot gauw! Teun

Fietsen in Dubai

La Marmotte 2005 – de dag van de waarheid

Het is zaterdag 9 juli als om 04.30 de wekker gaat. Ik word langzaam beetje wakker en ook Stefan, mijn roommate van de afgelopen week begint wakker te worden. Ook in de kamer naast ons klinken allerlei geluiden die duiden op het ontwaken van twee mensen.

Dus na een vlugge douche dan maar snel naar beneden om te ontbijten. Zit ik net te genieten van mijn eerste hapje stokbrood, gaat mijn telefoon over.....”Hmm wie belt jou nu om 5.00 in Frankrijk?”, is de reactie van diverse tafelgenoten. Gelukkig weet ik zelf wel beter, want mijn persoonlijke mental coach, mijn hoop in moeilijke dagen.....oftewel de inmiddels bij meerdere Domrenners bekende Dianne van Dutch Mountains had beloofd om mij ff op te bellen dus belofte maakt schuld en die is bij deze dus ingelost. Ik kan jullie vertellen dat dit wel een extra prikkel is voor de moraal dus op en top gemotiveerd schuif ik weer aan om mijn ontbijt voort te zetten. Binnen 10 minuten komt de rest ook aanschuiven en zitten we weer compleet aan de ontbijttafel.

06.00 – Eindelijk is iedereen klaar voor vertrek en snel worden de auto’s ingeladen en rijden Stefan en ik als eerste naar beneden in de vertrouwde Ford Ka die nog steeds prima werk verricht. Op de weg richting Bourg d’Oisans is het een komen en gaan van wielrenners en halverwege besluiten we om bij een benzinestation even buiten Bourg d’Oisans te parkeren en de fietsen klaar te maken. Na een paar minuutjes komen ook de andere auto’s aanrijden en binnen no-time zitten we op de fiets.

In Bourg d’Oisans aangekomen begint de ellende al. We moeten eerst langs de start en dan doorrijden tot we Bourg d’Oisans al weer bijna verlaten, vervolgens komen we in een soort van file te staan die heel langzaam richting start gaat. De start stond gepland om 7.15, het is echter al kwart voor acht als ik de start eindelijk passeer.

07.45 – Als ik de start voorbij rijd zijn alleen Sjaak en Wouter nog bij me om mij de eerste kilometers door te loodsen. Wouter neemt dan ook vrij snel de kop van mij over en zet me uitstekend uit de wind, ook Sjaak doet hier ook aan mee en ik wordt dus in een zetel afgeleverd

bij de stuwdam, hiervoor mijn grote dank jongens!!!! Zo rijden we dus gezamenlijk naar de Col du Glandon toe.

Hier aangekomen moet ik ze toch achter me laten, jammer van de gezelligheid, maar ik wil hoe dan ook mijn doel halen dus is het belangrijk om in mijn eigen tempo omhoog te rijden. Op de Glandon laat ik de een na de ander achter me en dat werkt alleen maar goed op de moraal. Aan de andere kant als de hele weg vol zit met renners zijn er altijd wel renners die je inhaalt. Nog voor het dorpje kom ik de iets eerder gestarte Rian tegen. De kopvrouw zit al helemaal alleen en ik besluit om even een korte peptalk uit mijn mouw te schudden, later blijkt dat het niet mocht baten en dat ze wegens knieklachten op de top van de Glandon is afgestapt.

Ergens tussen 09.30 en 10.00 - Als ik op de top van de Glandon kom is het enorm mistig en ik beslis om even snel een bekertje drinken te pakken en dan meteen door te rijden, omdat het ook nog erg druk is. Dit blijkt een goed plan, want de meesten stoppen hier toch al wat langer dus is het in de afdaling van de Glandon (wegens werkzaamheden op de Croix de Fer dit jaar de Glandon) wat rustiger. Helaas krijg ik in na 2-3 bochten al heel wat schrik in de benen als ik langs de kant van de weg een ambulance zie staan met daarbij een renner op de grond. Deze jongen licht er echt heel slecht bij en later blijkt hij dus al overleden te zijn. Vervolgens ligt er in elke bocht wel iemand op de grond en komen er alleen maar doktoren en ambulances omhoog rijden. Dus lijkt het mij verstandig om hier gedoseerd naar beneden te rijden, dan maar wat tijd verliezen als ik maar veilig beneden kom.

Dit lukt aardig en ik heb een beetje geluk, want beneden zit ik eigenlijk direct in een groepje wat een lekker tempo doorrijdt. Zo bereik ik zonder reserves gebruikt te hebben de voet van de Télégraphe. Onderweg heb ik Imo en Robin de Pruyssenaere ook opgepikt, maar deze besluiten aan de voet om mij meteen maar te laten gaan, het blijken geen klimmers te zijn, tja ben ik dat dan wel vraag ik me af.

De Télégraphe ken ik nog van de woensdag en ik besluit om hier toch iets rustiger te rijden dan toen om zo genoeg over te houden voor de Galibier. Op de top pak ik heel stom een bekertje met koud water en drink dit vlug op, ik

dacht lekker wat extra vocht is altijd fijn, echter na de bevoorrading bij de voet van de Galibier begint het al vrij snel tegen me te werken. Lichte maagkrampen beginnen me tegen te werken en op het vlakke stuk van de Galibier heb ik het ook niet al te makkelijk. Eindelijk kom ik dan bij de laatste kilometers en langzaam krijg ik mijn benen weer terug en ook mijn maag begint weer rustig te doen. Wat een geluk dat op de top van de Galibier warme thee wordt geschonken! Ik drink meteen maar twee bekertjes op en daarna beleg ik samen met Jorg nog een theekransje. Na ook nog wat gegeten te hebben rijden we samen naar beneden. Als liefhebber van dalen laat ik me snel naar beneden vallen, op de rustige Galibier, toch heb ik nog een lastige bocht gevonden waar ik mijn fiets iets voel sputteren, maar het gaat goed en we zijn al snel op de Lautaret.

“Op de Lautaret moet je dus gewoon in een groepje gaan zitten en vooral geen kopwerk verrichten, helemaal niets.....!!!” Deze tip kreeg ik mee van iemand die al eerder de Marmotte gereden heeft en weet waar hij het over heeft. Dus zo gezegd zo gedaan. Gelukkig kende Jorg deze tip niet dus die reed veel op kop en werd zowaar nog boos dat ik niks deed, maar ja wat wil je, als er 15 man in je wiel zit laat je die toch rijden?

Als we de Lautaret afkomen begrijpt ook Jorg het en we laten ons afzakken tot achteraan het groepje.

Aan de voet van de Alpe d’Huez staat Sander (2) om ons nog te verlossen van die mouw/kniestukken en ook mijn windstopper gaat uit, het is inmiddels toch warm en op de Alpe zal ik het toch niet koud krijgen van het klimmen. Nog even rustig wat eten, want goud is toch al veilig gesteld.

Zo gezegd zo gedaan en na wat cake, tomaat, banaan, cola en water beginnen we aan de laatste klim. Rijden we eerst nog samen omhoog, al snel besluit ik toch nog het beste eruit te halen en dus laat ik Jorg achter me en probeer nog een betere tijd dan Jorg neer te zetten. Het mooie van Alpe d’Huez is dat het er altijd druk is en dat er dus veel mensen staan te kijken die je aanmoedigen. Bovendien rijden er genoeg minder sterke klimmers rond dus je kan lekker van groep naar groep springen en dat geeft toch wel een energieke

boost. Vlak voor de laatste bocht kom ik plotseling Stefan tegen. Ik ben hierover toch wel enigszins verbaasd omdat Stefan normaal gesproken de betere klimmer is van ons dus ik zeg doodleuk tegen hem: “Hoe lang ben je al binnen, want jij stond hier toch zeker ons op te wachten?” Verrassend genoeg is dit niet zo en heeft Stefan een slechte dag en is dus nog gewoon bezig met de slotkilometers. Na de laatste bocht staan Rian, Sander, Lize en de ouders van Rian en Rian schreeuwt heel enthousiast naar beneden: “Pak ze jongens rijd ze naar huis!” Dus verleg ik mijn ketting direct van de 25 naar de 17 en trek even door, vele renners gedesillusioneerd achter latend. Precies voor Rian druk ik mijn wiel eerder over de denkbeeldige streep dan Stefan waarna ik laat lopen en hijzelf toch even doorgaat. Uiteindelijk rijd ik na 7 uur 50 minuten en 20 seconden over de streep waar ik door vele toeschouwers wederom wordt toegejuicht. Zouden die echt allemaal voor mij gekomen zijn? Nou dat zal zeker niet zo zijn, maar een applaus doet altijd goed.

Langzaam druppelen ook de andere deelnemers binnen en intussen geniet ikzelf van mijn pastamaaltijd met koolsalade als voorgerecht en appelmoes als nagerecht. Als uiteindelijk iedereen binnen is gaan we weer naar beneden.

Als iets niet fijn is, is het de Alpe d’Huez afdalen terwijl er nog een paar duizend man zwalkend boven probeert te komen en er tegelijkertijd ook een paar honderd man naar beneden rijd vergezeld van diverse auto’s en bussen. Toch weet ik me handig tussen al deze obstakels door te manoeuvreren en stappen we uiteindelijk weer veilig in de auto.

Oz-en-Oisans, een paar uur later

“Danny!!! Wakker worden we gaan eten!!!” Versuft doe ik mijn ogen open en probeer me te herinneren waar ik ben. Ik herken een bed, en nog een leeg bed naast mij... Hmm dan ben ik dus niet thuis. Oh ja ik heb net de Marmotte uitgereden en ben even op bed gaan liggen na een heerlijke douche.

Blijkbaar ben ik toen snel in slaap gevallen, want inmiddels zijn we bijna 4 uur verder en is iedereen weer thuis en zitten ze beneden te wachten op mij. Ik besluit maar snel naar beneden te gaan om ook nog wat te eten al heb

ik niet erg veel trek. Aan tafel blijf ik niet de enige te zijn die moe is, rolden normaal gesproken allerlei grappige gesprekken over tafel, nu zitten de meeste stil aan tafel hun bordje leeg te eten.

22.00 Zondagavond 10 juli – Na een autorit van zo'n 11 uurtjes zijn we eindelijk weer terug in het vlakke Holland. Hier veranderd ook helemaal niks, nog steeds geen bergen in de achtertuin. Dus ik zal toch weer moeten wennen aan de verschrikking van het vlakke polderlandschap. Alhoewel de Amerongse berg is er natuurlijk ook nog(?) Voor de klimmers onder ons zal het wel zwaar afkicken worden, of je moet spontaan verhuizen naar Zuid-Limburg, maar ja wie doet dat nu alleen voor de heuvels die ze daar wel hebben? Nee het zal een zware tijd worden de komende weken. Uiteindelijk kan iedereen tevreden terugkijken op de afgelopen week.

De verre reis van Peter en Cameron

Sommige afstuderende studenten kunnen niet wachten tot ze de arbeidsmarkt op kunnen en met hun eerst verdiende loon hypotheken af kunnen sluiten. Anderen zijn minder zeker van hun zaak; vijf jaar studeren om vervolgens niet te weten wat te doen met het vervolg van het leven. Meestal in een baan rollend, omdat het zo hoort. Het gevolg is stevast een ongelukkige tijd, waardoor de student, inmiddels patiënt, al gauw terug valt in creatieve therapie. Kleind en schilderend probeert hij zich een weg door het leven te banen.

Gelukkig is een deel van de patiënten in staat om uit deze spiraal te glippen. Zo heb ik een vriend, Peter, die een ontdekking heeft gedaan, die wel eens alle therapieën, psychologen en psychiatrische instellingen overbodig zou kunnen maken: tijdens een fietstocht in Nieuw-Zeeland ondervond hij de ware vrijheid en ervoer innerlijke rust. Een voorbestemde ontmoeting maakte een Australische jongeman, Cameron genaamd, al snel tot metgezel in zijn nieuwe plan: een fietsreis met als eerste doel Tibet. Het is nog niet duidelijk of verdere doelen, misschien zelfs tot in Australië, voorbestemd zijn. Maar misschien dat het toeval hen ook wel een handje helpt.

Wat hier volgt is het tweede e-mailverslag dat de ervaringen en avonturen van deze twee heren vertelt. Een leven waarin een afbrekend bagagerek niet langer een belemmering is, maar een mogelijkheid. Geen planning, geen haast, geen baas, geen verplichtingen. Leve Het Lot! Leve Het Toeval!

Emiel

Woensdag 28 september, 2005 - Ali, China
(Dag 179)

Beste lezer,

Het is lastig om een standpunt in te nemen over de Chinese overheersing van Tibet, maar een van de (weinige) voordelen is een zeer goede internetverbinding in een van de meest afgelegen plekken van de wereld, namelijk West Tibet. Vandaar dat ik weer eens een update kan sturen over onze fietsreis.

Ik herinner me de laatste e-mail vanuit Gilgit, Pakistan nog. Na Gilgit begint de Karakoram Highway wat meer te stijgen. De weg verlaat de Indus en volgt de Hunza. In de Hunzetalen leven Ismaelieten. Dit is een van de vele moslim afsplitsingen (zoals Shiïten en Soenieten). Deze mensen zijn veel vrijer en opener dan de Soenieten in de rest van Pakistan. We zien weer vrouwen op straat en de sfeer is veel vriendelijker. De kinderen zwaaien weer naar ons in plaats van stenen te gooien. De omgeving is adembenemend mooi. Als mens voel je je zo klein als je tussen 7000m hoge bergen fietst.

Binnen een aantal dagen klimmen we naar Sost (2800m). Dit is de plaats waar de douane is gevestigd, ookal is het nog 87km naar de grens met China. Het is ons toegestaan om naar de grens te fietsen, maar dan moeten we weer terug naar Sost en dan met de bus naar Taxkorgan in China. Ik onderneem de tocht naar de grens, die zich op de Kunjerab Pas (4730) bevindt en terug in een dag. Het kost me ruim 10 uur om de 174km af te leggen. Een daverende koppijn is de prijs die ik moet betalen. Jawel, de eerste symptomen van hoogteziekte. De laatste km naar de pas zijn

bijzonder zwaar. Mijn hartslag is maximaal, mijn ademhaling gaat absurd snel en toch kom ik niet vooruit. Iedere 10 minuten moet ik stoppen omdat de hoofdpijn te erg wordt. En dan te bedenken dat 4700m een van de laagste punten is in het eerste gedeelte van Tibet. Dat kan nog leuk worden.

De volgende dag nemen we de bus naar China. Aan de Chinese kant van de pas blijkt de weg ontzetten slecht te zijn. We zijn eigenlijk blij dat we dit gedeelte niet hoeven te fietsen. We krijgen te horen dat het hele gedeelte tussen de grens en Kashgar (400km) is opengebrouwen om nieuw asfalt aan te brengen. Vanuit de bus zijn we kudde wilde kamelen, yaks en ezels. Het landschap is nog mooier dan in Pakistan. Nog steeds 7500m hoge toppen, maar de valleien zijn breder en er is wat meer kleur.

Tashkorgan blijkt een moderne Chinese stad te zijn. Niets is oudere dan 5 jaar. Brede straten en grote gebouwen, met veel spiegelglas. Er zijn zelfs lantaarnpalen en ons hotel heeft een warme douche! Dit gedeelte van China is eigenlijk bezet gebied, net als Tibet. Heeft iemand wel eens gehoord van Xinjiang? Een gebied drie keer zo groot als Frankrijk, met ongeveer 25 miljoen inwoners, voornamelijk Uyghuren, Kirgizezen en Kazachen (allen moslims)? Een gebied bezet door China. Nee natuurlijk niet, economisch niet aantrekkelijk en China kun je beter maar te vriend houden.

Van Tashkorgan naar Kashgar is nog een slordige 270 km. Het eerste gedeelte blijkt inderdaad opengebrouwen. We bedwingen nog een pas (4098m) en dan komen we plotseling op een stuk asfalt dat al klaar is. We hebben wind mee en het daalt licht. We leggen 100 km af binnen 3 uur en na 5 uur hebben we de laatste 150 km naar Kashgar volbracht. Kashgar is al honderden jaren een knooppunt van belangrijke handelsroutes (zijderoutes). Nog steeds heeft het op zondag een zeer beroemde veemarkt, waar zo'n 100.000 mensen op af komen. Ook wij gaan naar deze markt. Erg gemakkelijk is de parkeerplaats met ezels. Zo'n 200 ezels steken elkaar de loef af met hun gebalk. De markt is vooral druk en rumoerig, maar niet direct mooi of leuk. Een vreemde gewoonte van de Chinezen is om een tv aan te zetten met het volume op maximaal, meestal nog versterkt met externe

versterker. Er is absoluut geen onderscheid te maken tussen de verschillende geluiden. Toch zitten er tientallen mensen geboeid toe te kijken. Als snel verlaten we de markt weer.

Kashgar ligt aan de rand van de Taklamakan woestijn. De op een na grootste zandbak ter wereld. Cameron en ik gaan met twee Franse meisjes, die we in het hotel hebben ontmoet, op excursie. Een chauffeur brengt ons naar de schitterende zandduinen in de woestijn alwaar we de nacht doorbrengen onder een kraakheldere sterrenhemel. Een bijzondere ervaring. Vooral de absolute stilte is indrukwekkend.

Na een paar dagen rust en vooral zeer veel heerlijk Chinees en Uyghur eten verlaten we Kashgar om te beginnen aan een haast onmogelijk lijkende expeditie: Het op de fiets afleggen van de 3000km van Kashgar naar Lhasa, dwars door een van de meest afgelegen en verlaten gebieden ter wereld. (Alleen de polen zijn dunner bevolkt dan noord-west Tibet.) Ons expeditieteam bestaat inmiddels uit 8 fietsers. Franz is er nog steeds bij. Dan hebben we twee Duitsers (waaronder een vrouw), een Israëliër, een Fransman en een Welshman. De eerste 270km naar Yecheng zijn makkelijk en kost ons slechts 2 dagen, maar dan begint het echte werk. Na de afslag houdt het asfalt al snel op en we klimmen naar passen van 3100m en 4800m. Vanaf nu zullen we maanden lang boven de 4000m blijven en een week zelfs boven de 5000m! Hier is de luchtdruk (en zuurstof) nog maar de helft van wat we gewend zijn. Gelukkig kan het menselijk lichaam zich enigszins aanpassen aan deze barre omstandigheden. De nachten van -15 graden blijven echter koud in een tent. Een aantal keren is mijn slaapzak volledig bedekt met ijs dat van de tent komt gevallen als een soort lokale sneeuwbus. Een ander probleem op deze hoogte is de zeer intense zonnestraling.

We moeten ons volledig bedekken om niet levend geroosterd te worden.

Op deze manier ploeteren we voort over een soms absurd slecht weg. We passeren verschillen passen boven de 5000m, met als hoogste punt 5400. Al snel dunt ons team uit. De Duitsers nemen een lift met een vrachtwagen. De Israëliër en Fransman raken ver achterop. Franz komt met gezondheidsproblemen en raakt uit beeld. Alleen Rob, de 48 jarige Welshman kan Cameron en mij bijbenen. Gedrieën lukt het ons om het schitterende, maar slopende Aksai Chin plateau te doorkruisen en zo bereiken we de grens van Tibet. In Domar (4200m) nemen we een rustdag. Dit is voorlopig het laagste punt tot Lhasa.

Vier dagen later bereiken we Ali. Deze bizarre moderne stad in the middle of nowhere is het administratieve centrum van West Tibet. Er is zelfs asfalt en een stoplicht! De 4 a 5 verdiepingen tellende gebouwen en af en aan rijdende taxis met de himalaya op de achtergrond en dit alles op een hoogte van 4250m en de traditionele Tibetanen op straat vormen een absoluut absurd beeld. Het is in deze stad dat we het internet cafe vinden waar ik nu zit te typen.

Terugkijkend op de 1330km van Kashgar naar Ali zie ik de mooiste weg die ik ooit befietst heb. Maar ook de meest barre omstandigheden die ik als fietser ooit te verduren kreeg. Het meest afgelegen en hooggelegen gebied hebben we achter de rug, maar het is nog steeds een kleine 1700km naar Lhasa. Over slechte wegen en een stuk of 17 passen boven de 4500 meter met nog een paar boven de 5000. Waarschijnlijk zullen Cameron en ik dit tweede gedeelte met z'n tweeën aangaan. Rob gaat het wat rustiger aan doen.

Er is zoveel maar te vertellen, maar dat

moet wachten tot een andere keer. Nu is het tijd om de strijd met de Chinese bureaucratie aan te gaan en een vergunning te krijgen voor het volgende gedeelte. Vreemd genoeg betalen we een boete omdat we hier illegaal zijn en krijgen dan een gratis vergunning voor de rest van Tibet. Of zoiets?!? We zullen zien.

Bedankt voor het lezen van dit verhaal en tot een volgende gelegenheid (waarschijnlijk in Lhasa).

Peter

Dinsdag 1 november, 2005 - Lhasa, China (Dag 212)

Beste belangstellende,

Ik stuurde al een aantal foto's vanuit Lhasa, maar een verhaal zat er nog even niet in. Nu, na bijna twee weken rust, ben ik eindelijk gereed om over de laatste weken te vertellen. Voor eenieder die de moeite neemt om mijn emails te lezen: bedankt voor de belangstelling.

Vanuit Ali in West Tibet lag ons een 1700km lang grind- en zandpad te wachten dat ons naar Lhasa zou leiden. Vol goede moed verlieten we Ali op 1 oktober in zuidelijke richting. Al snel wachtte ons de eerste Tibetaans dorpjes en hoge bergpassen. We probeerden altijd zoveel mogelijk in kleine Tibetaanse Guesthouses te slapen en in restaurantjes te eten. We geven ons geld liever niet uit aan de Chinezen. Deze overnachtings plaatsen moet je je niet al te luxe voorstellen. Meestal zijn er bedden, dat wil zeggen een frame, maar matrassen, een vloer, electriciteit of stromend water kun je hier niet verwachten. Toch is dit veel comfortabeler dan in de ijsskoude buitenlucht kamperen. Ook de restaurants zijn niet veel meer dan een paar krukjes en een tafeltje, waar slechts een gerecht op het menu staat: noedels. Toch prefereren we dit boven de koekjes en instant noedels die we zelf bij ons hebben. Al met al hebben we het erg goed, en we kamperen slechts een keer tussen Ali en Lhasa. De temperatuur daalt tot min 13 en alles in en buiten de tent is met een dikke laag ijs bedekt. De voor sommigen van jullie bekende zin, "Gans vol ijzel is mijn baard" zal voor mij nu altijd meer betekenis hebben.

Ergens halverwege doorkruisen we een vlakke (ongeveer 4600m boven zeeniveau) waar we het echte Tibetaanse leven zien. Overal grazen kuddes yaks en schapen. Uit de schoorstenen van Tibetaanse huizen komt rook met de typische geur van brandende yakmest (er is geen hout hier). Vrouwen halen water uit de rivier en paardrijdende mannen passeren ons op weg naar hun vee. Iedereen ontmoet ons met een glimlach en een groet. Deze mensen leven met het ritme van de natuur en zijn gelukkig. Het zindert er van de positieve energie. Een onvergetelijke dag.

Langzaam naderen we Lhasa. De weg daalt geleidelijk en wordt van betere kwaliteit. De laatste 300km zijn zelfs geasfalteerd. Gelukkig maar, want mijn geteisterde banden bestaan inmiddels vooral uit stukken autoband, dat we gebruiken om de grootste gaten te repareren. Ook de gezondheid is inmiddels achteruit gegaan. Het eenzijdige eten en het verblijf op grote hoogte eist zijn tol.

Al bloed ophoestend en hobbelend bereiken we dan toch Lhasa. We fietsen recht naar het indrukwekkende Potala paleis. Het is een emotioneel moment wanneer een van mijn dromen in vervulling komt.

Inmiddels ben ik al bijna twee weken hier. Cameron is een dag of vijf geleden richting Kathmandu vertrokken. Ik ben van plan om met Franz ook Oost Tibet te doorkruisen. Nog eens 2000km door dit prachtige land met zijn vriendelijke bewoners.

Lhasa is redelijk touristisch vergeleken bij wat we gewend zijn van de afgelopen maanden. Veel restaurants hebben zelfs een menukaart en de slechte Engelse vertalingen leiden vaak tot hilarische gerechten. Vandaag heb ik een paar gerechten overgenomen van de menukaart. Wat dacht u van een:

- Drunken shrimps with wine
- Braise a cock in brown sauce
- Cold and dressed with pigs ears

Dat is toch niet niks wat ze daar aanbieden:)

Ik vermaak me prima in Lhasa, maar de winter

staat voor de deur. Over een dag of twee zullen Franz en ik weer verder gaan om een tocht te voltooien die nog bijna niemand voltooid heeft: In een keer door west en oost Tibet fietsen.

Peter

Donderdag 3 november, 2005 - Lhasa, China (Dag 215)

Lezers,

Om het een en ander in perspectief te plaatsen wil ik jullie graag vier korte verhalen vertellen. Tijdens onze fietstocht door Tibet ontmoetten we een aantal andere fietsers met ieder een eigen verhaal. Allen zijn het vermelden waard, maar vier springen er toch wel uit.

In de buurt van Mt. Kailash, de heiligste berg op aarde voor zowel Buddhisten als Hindoes, ontmoeten we twee Tibetaanse pelgrims op de fiets. Deze goede mensen waren al vele honderden kilometers onderweg vanuit de omgeving van Lhasa. Het bijzondere was echter dat hun fietsen geen versnellingen, geen trappers en nog wel het meest bijzonder geen lucht in de banden hadden. Bovendien hadden ze nauwelijks iets bij zich. Waarschijnlijk leefden ze van giften (zoals de onze). Vanaf dit moment durfde niemand van ons nog te klagen over zijn fiets.

Een week later ontmoeten we een Frans koppel. We haalden ze eigenlijk in. Deze arme mensen waren volledig vermagerd. In Kashgar waren ze erachter gekomen dat hun pinpas niet werkte. Met 130 dollar op zak begonnen ze toch aan de tocht door west Tibet. Al weken lang konden ze zich niet meer veroorloven dan een paar koekjes voor ontbijt en een handvol rijst in de avond. Gelukkig waren ze nu bijna in Katmandu (nog 500km). Ze konden hun tranen haast niet bedwingen toen ze onze voorraad Chocolade kregen aangerijkt. Hopelijk

CO VAN BEEK

Uw Fietsenonderdelenspecialist

Springweg 16 – Utrecht

030 – 231 99 33

100 m² Fietsonderdelen

Accessoires – Schoenen – Fiets

En Regenkleding

Abus – Agu – Comus – Conti

Cyclops – Lake – Shimano

Sram – Schwalbe – Terry

www.covanbeek.nl

www.bikepartsonline.nl

www.politiefiets.nl

zijn ze veilig in Kathmandu aangekomen.

Een dag later ontmoetten we een Nederlander die tot dan toe liftend door Tibet had gereisd. Hij was het echter spuugzat om als maar te wachten op en te vragen om een lift. Ik stelde hem voor om een fiets te kopen en de laatste 500km naar Kathmandu te fietsen. Hij wist een fiets op de kop te tikken, echter niet precies wat ik in gedachte had. Deze fiets had namelijk geen remmen en aangezien de laatste 160km naar Kathmandu een afdaling van 4200 hoogtemeters kent leek een rem toch aan te raden. Ook deze fiets had geen versnellingen en met nog een pas van 5100m voor de boeg vreesde ik een hoop loopwerk voor hem. Inmiddels weet ik echter dat hij Kathmandu heeft bereikt. Zijn schoenen dragen diepe sporen van het remmen op de voorband. Hij wist zelfs te vertellen dat hij de arme Fransen en nog twee andere fietsers was gepasseerd. Geen wonder als je geen remmen hebt.

Het meest bijzondere verhaal is echter dit. Niet ver van Ali kwam ons een oude man met een riksja tegemoet. Hij had een touw om een schouder en trok op die manier het gevaarte over de slechte wegen van Tibet. Met handen en voeten wist hij ons uit te leggen dat hij zo'n 1,5 jaar geleden was vertrokken vanuit de buurt van Shanghai. Op de zand en gravelpaden van Tibet kon hij echter niet fietsen, vandaar dat hij nu zijn voertuig voorttrok. Zijn plan is om naar Kashgar te gaan en dan door noord China naar Beijing. Hij wil daar aankomen tijdens de Olympische spelen na een tocht van 4,5 jaar in zijn merkwaardige vehikel. Wanneer wij later refereerden aan deze man noemden we hem God. Misschien was hij het wel. In ieder geval gaf hij ons meer dan de moed om onze tocht te volbrengen.

In Lhasa gaat het leven intussen gewoon door. Ik probeer enigszins in te burgeren door deel te nemen aan plaatselijke activiteiten. Zo was ik al jury bij het afnemen van examens Engels in The Tibetan Language School. 30 kinderen van 7 tot 11 jaar deden volop hun best om zich hun Engelse lessen te herinneren. Na iedere kandidaat moest ik een bordje ophouden met een cijfer. Alle 30 deden ze het geweldig en ik had een onvergetelijke

middag. De laatste paar dagen was ik te gast in een Chinese filmopname. Een ontroerend liefdesdrama van een Taiwanese tourist die verliefd wordt op een Tibetaans meisje. Ik kreeg nog betaald ook voor mijn kleine bijrol. Op de filmset ontmoette ik twee Russische meisjes uit Sint Petersburg. Zij studeren Tibetaans in Lhasa. Via hen wist ik de weg te vinden naar Tibet universiteit. Vandaag kon ik een kijkje nemen op de campus en het leven van de Tibetaanse studenten. Al met al mooie dagen in Lhasa. Het is moeilijk om afscheid te nemen, maar morgen vroeg gaan we dan toch echt verder.

Tot slot wil ik jullie nog een mooi gedicht meegeven. Ik kreeg dit gedicht van een goede vriendin vlak voor ik thuis wegging. Ik vond het toen al mooi, maar nu verwoordt het mijn gevoelens beter dan ooit.

Reis

En je komt mensen tegen, even, die verdwijnen als een schim en ook die nooit meer weggaan.

En plaatsen die anders zijn dan thuis en sommige net als thuis, maar nooit als dromen, nooit als als hoe je dacht dat het ver weg zou zijn.

En als je terug komt zal het al wat eerder donker zijn 's avonds, in 't oude huis met oud behang zie je alles als voor het eerst.

En zelfs de sterren en wat daarachter is zijn anders, worden wakker in je hoofd. Na elke reis een nieuw heelal.

Leendert Witvliet

Bedankt voor het lezen en voor de liefhebber,
Peter

Studentflex

Leuk werk?

Goed salaris?

Flexibele werktijden?

Snelle uitbetaling?

Leuke collega's?

**Studentflex is het uitzendbureau
voor studenten.**

bezoek onze site op:

www.studentflex.nl

Spinning

Eerste Spinningtraining

Op één november jongstleden vond de eerste spinningles plaats bij Body Sports in Lombok. In de nog steeds wat duistere, donkere steeg achter de Aldi, was de opkomst van de Domrenners overweldigend. Misschien omdat het de eerste keer was maar in ieder geval meldden maar liefst zestien mensen zich keurig op tijd aan. Hoewel, op tijd... Sander was traditioneel aan de late kant waardoor hij verontwaardigd bijna zijn biezen alweer wilde pakken omdat er geen plek meer was. Een misverstand over een in te vullen plek van Marieke waar zowel Maïke als Jorg op af waren gekomen was de oorzaak van het feit dat we met een fiets te weinig zaten. In een spontane bui bood onze trainster Maïke haar fiets aan, waardoor Sander op Maïke haar fiets plaats kon nemen. En de training begon. In een snel tempo werden de oefeningen afgewisseld en uitgevoerd. De geur van zweet vond haar weg in de kleine ruimte, gezichten

liepen rood aan. Klimmen, dalen, veel weerstand, weinig weerstand. Genoeg ingrediënten om er een pittige spinles van te maken. Dit alles gebeurde op muziek die je aanspoort flink in de reserves te tasten. Aan het verzoek van de trainster om af en toen een stukje mee te zingen werd weinig tot geen gehoor gegeven. Domrenners wagen zich niet aan gezang. Althans niet op een spinfiets in Lombok, en dan ook nog eens in een groep. Misschien speelt het mee dat het de eerste training was en gaan we de volgende keren meezingen uit volle borst(?). Als dit het geval is bericht ik jullie hierover. Begin december zijn de lessen in het nieuwe pand van Body Sports, iets waar we vanwege de gebrekkige douche-accommodatie behoorlijk naar uitkijken.

Sjaak Veken.

Ik ben geboren op 1 september 1981 in Bergen op Zoom, West-Brabant. Ik ben derdejaars student Planologie en doe ook een minor Staats- en Bestuursrecht. Van kinds af aan was voetbal mijn favoriete sport. Daarnaast heb ik een tijd gezwommen en op judo gezeten. Wielrennen was in mijn ogen een sport voor klunzen; jongens die wel wilden voetballen, maar die vanwege onkunde aan de zijlijn moesten toekijken. Daar denk ik nu gelukkig anders over. Sinds ik zo'n drie jaar geleden begonnen ben met fietsen, ben ik het steeds meer gaan waarderen. Aanvankelijk combineerde ik het nog met voetbal, maar vanwege blessures en overbelasting ben ik daar mee gestopt. De meeste van jullie kennen me nog als de penningmeester van vorig jaar: accuraat, berekenend en foutloos. Uitgesproken maar ook onbesproken, zoals het een quaestor betaamt. Dit jaar zal dat beeld veranderen. Het redactieschap gaat verder dan een functie in het bestuur. Veel verder zelfs. Redactielid ben je 24 uur per dag, altijd, voor altijd. Je leeft voor het Buitenblad, want het Buitenblad is je leven. Het is begrijpelijk dat je daardoor verandert, en dat zal ook met mij gebeuren. Ik heb me daar bij neergelegd. Een andere grote transformatie komend jaar is mijn overstap van een B naar een A-renner. Het afgelopen wedstrijdseizoen kon ik ternauwernood meekomen in de B-wedstrijden, dus het is op z'n zachtst gezegd onbegrijpelijk dat ik volgend jaar tussen de A-renners rijd. Dat zal ik nu ook niet uitleggen, een andere keer misschien.

Buiten het wielrennen en studeren houd ik me voornamelijk bezig met koehandelen. Mijn specialiteiten zijn het kleine vee en dan denk ik met name aan schapen en geiten, indien nodig een gans. De grootste overwinning tot nu toe boekte ik in de Franse Alpen, alwaar ik aan een tafel van 5 de meeste punten binnenhaalde. Helaas zijn daar geen foto's van.

Joost van Helvert

Ik betrap me er zelf op dat ik Voetbal Insite aan het kijken ben terwijl ik aan de basis sta van mijn eerste artikel dat ik schrijf voor het contactblad van wielervereniging de Domrenner "het Buitenblad".

Wie schrijft, zal eeuwig blijven zei Confucius

ooit. En wie geregeld fietst kan zijn levensduur met gemiddeld 14% verlengen, volgens een knappe kop. Wanneer je deze 2 dingen weet te combineren is een lang leven je beschoren. Het geluk lacht me dan ook toe.

Ik ben dus Joost, en ben een van de uitverkorenen die komend jaar het Buitenblad mag gaan voorzien van inhoud. Ik ben bijna 26 jaar, studeer Commerciële Economie aan de Fontys Hogescholen in Eindhoven. Ik woon nu anderhalf jaar in Utrecht, samen met mijn vriendin Judith. Oorspronkelijk kom ik uit Nieuwstadt. Misschien kennen jullie het dorp Sittard. Dat ligt in Nieuwstadt-Oost.

Zoals ik bij het intro al liet doorschemeren ben ik voetballend aan mijn sportieve leven begonnen. Maar na een aantal operaties, en veel te lang revalideren heb ik mijn "kicks" aan de wilgen gehangen. Toen ben ik begonnen met wielrennen bij l'Equipe de Flesj uit Susteren. Toen ik voor een woonplaats boven de rivieren koos kwam ik ook al snel, via Sjaak (red.) in aanraking met De Domrenner. En na honderden kilometers, een NSK, een Ardennenkamp en wat spinning ben ik tot de conclusie gekomen dat ik mijn talenten beter tentoon kan spreiden via het Buitenblad. Desalniettemin heb ik mezelf het, misschien wel onmogelijke, doel gesteld om komende zomer de Marmotte te gaan fietsen. We houden jullie op de hoogte.

Rest mij verder niets om jullie veel plezier te wensen met het Buitenblad.

Wouter Caro

Sinds de ALV van 25 oktober zit ik officieel in de redactie van het Buitenblad. Na het vertrek van Emiel, Lexan en Robin hoop ik met de overige redactieleden Sjaak, Joost, Kees en Dennis een leuk vereningsblad voor jullie in elkaar te kunnen zetten. Heb je aardige tips voor ons of heb je een idee voor een leuke rubriek, laat ons dit weten. Het kan de kwaliteit van het BB alleen maar ten goede komen. Daarnaast kun je natuurlijk altijd je hersenspinsels op papier zetten en naar ons door sturen. Hierbij kun je denken aan een goed wielboek dat je hebt gelezen en waarover je iets kwijt wilt of anekdotes over andere (wiel)aanlegenheden zoals trainingen, toertochten of wedstrijden. Maar het hoeft niet persé gerelateerd te zijn aan het cyclisme, al is dit natuurlijk het leukst.

Dan nog wat over mezelf. Sinds 2003 ben ik lid van de Domrenner. Afgelopen jaar heb ik wedstrijden gereden bij de amateurs-B wat me erg goed is bevallen en dus nog maar een jaartje ga doen. Ook heb ik een jaar in het bestuur gezeten als PR- en sponsorcommissaris. Dit is me erg goed bevallen en ik heb de Domrenner leren kennen als een gezellige studentenvereniging waarin sport een voorname rol speelt. Andere sporten vind ik ook leuk om te beoefenen zoals basketbal, hardlopen en tennis. Ik ben verder op het moment bezig met mijn afstudeeronderzoek en hoop daar binnen niet al te lange tijd mee klaar te zijn.

Kees Kramer

In het kader van het voorstellen van de nieuwe redactie aan de leden van de vereniging leest u nu het hoofdstuk Kees Kramer.

Kees Kramer is geboren op 20 augustus 1979 in Delft, zat in Rijswijk op de Gereformeerde basisschool de Akker en in Eindhoven op het prachtige Christiaan Huygens College. Sinds 1998 studeer ik in Utrecht. Mijn eerste vier studiejaar kenmerkten zich door foute studiekeuzes en bijzonder nuttig studieontwikkend gedrag, zoals bestuursfuncties bij de VGSU en Happietaria Utrecht. Happietaria is een geweldig project: elk jaar runnen een aantal studenten een maand lang een restaurant in Utrecht, waar tegen betaalbaar tarief een heerlijke maaltijd kan worden genoten. De opbrengst gaat naar een ontwikkelingsproject elders in deze wereld. In februari of maart zal het weer gehouden worden. Ik zal jullie tegen die tijd op de hoogte brengen. In 2002 ben ik wiskunde gaan studeren en dit jaar hoop ik daarin mijn bachelorgraad te behalen. Ook in 2002 ben ik gestopt met kettengroten en uit verveling begonnen met wielrennen. Eerst op een barrel ter waarde van 35 euro.

Op een dag reed een burgertrut in een veel te brede auto mij van de weg. Gevolg: gebroken rechterpols en een schade aan mijn fiets ter waarde van 150 euro. De burger betaalde. Dat was snel verdiend, maar het deed wel pijn. Toen ik merkte dat ik het fietsen wat serieuzer ging nemen ben ik overgestapt op mijn huidige fiets.

Het is mij een eer de komende tijd regelmatig voor u wat te schrijven.

Ook zal ik u op de hoogte houden van Wouter Caro's vorderingen in het bereiken van zijn fietsdoelen. Hij rijdt bij de B-amateurs komend seizoen en is van plan alle wedstrijden uit te rijden waarin hij start. Ook wil hij een aantal top 20 plaatsen behalen. Als enthousiast volger verwacht ik daar op zijn minst één top 5 tussen. Maar de meeste energie zal Wouter sparen voor de districtskampioenschappen, alwaar hij zal gaan vlammen.

Van de secretaris:

De volgende mensen zijn de afgelopen weken jarig geweest, alsnog gefeliciteerd!

Ook nog even de felicitaties naar Aukje (24), Chris (22) en Cleo (21) die afgelopen week hun verjaardag hebben gevierd.

Imo de Pruyssenaere	26-11-'83 (22)
Jeroen den Hamer	22-11-'76 (29)
Joost van der Hammen	05-11-'83 (22)
Joris van Berkel	10-11-'83 (22)
Matthijs Kuipers	14-11-'86 (19)
Roel Rink	30-11-'81 (24)
Erik van der Lippe	11-11-'66 (39)
Pieter Crucq	23-11-'82 (23)
Dennis van Bart	20-12-'77 (28)
Esther Koolen	03-12-'83 (22)
Jan Willem van der Paauw	16-12-'81 (24)
Karen Oud	16-12-'86 (19)
Martijn Mensink	11-12-'78 (27)
Don de Leeuw	11-12-'69 (36)

Lize is verhuisd naar het noorden en woont tegenwoordig in Stiens.

Olympische sporters helpen wij op weg!

Waarom zou *U* met minder genoeg nemen?

TRIAS Fysiotherapie & Sportrevalidatie

Erkend faciliteit **Utrecht Topsport** en
Olympisch Steunpunt Midden-Nederland

Kapelweg 10 3566 MK Utrecht
Afspraak sportfysiotherapeutisch consult? Tel: 030-2717508
trias.fysiotherapie@12move.nl

Baandag 2006

Baandagje seizoen 2005/2006

Het baandagje, inmiddels een jaarlijkse Domrenner traditie, zal dit seizoen plaats vinden op zaterdag 4 februari. Dat baanwielrennen na het Olympisch succes van Theo Bos enorm aan populariteit is toegenomen blijkt wel uit het feit dat de baan in Alkmaar tot en met januari is volgeboekt. Wegens het succes van de baandagjes van voorgaande jaren was het streven om dit jaar weer twee baandagjes te houden. Helaas, zowel de baan in Amsterdam als in Alkmaar zijn heel december volgeboekt. Domrenners die al een keer op de baan gereden hebben zullen ongetwijfeld de adrenalinekick herinneren wanneer je voor het eerst met hoge snelheid boven door de bocht rijdt. Domrenners die nog nooit op de baan gereden hebben moet dit dan ook zeker een keer doen.

In het verleden heeft de baan al Nederlandse wiellegendes voortgebracht als Jaap Eden, Piet

Moeskops en Arie van Vliet. Wie? Liefhebbers hebben misschien vorig jaar bij Holland Sport het item gezien over Piet Moeskops, een renner met benen als staalkabels. Net als Eden en van Vliet is Moeskops meermaals wereldkampioen op de baan geworden. Eden werd naast wereldkampioen bij het wielrennen ook wereldkampioen schaatsen. Als erbetoon heeft men in Amsterdam zelfs een kunstijsbaan naar Eden vernoemt, de Jaap Edenbaan. Gelukkig wordt het baanwielrennen in Nederland steeds populairder, met jonge renners als Theo Bos, als boegbeeld, vinden steeds meer Nederlandse baanrenners de weg naar de

top. Nu zijn er maar twee wielerveden in Nederland, in Alkmaar en Amsterdam, binnen een aantal jaren komt daar nog een baan bij in Apeldoorn. Ben je van plan om nog een aantal jaren over je studie te doen, dan zul je het misschien nog een baandagje op de baan in Apeldoorn mee mogen maken.

We zullen in Alkmaar een twee uur durende clinic krijgen (14:00-16:00). Na afloop zal traditioneel de Chinees in de Bilt weer worden aangedaan om te genieten van een onbeperkte maaltijd. De kosten voor het baandagje zullen ongeveer 12,50 bedragen. Opgeven kan bij Joris (joris2002@hotmail.com), ook zijn we nog op zoek naar mensen die over een auto beschikken en 4 februari willen rijden, vermeld dus even of je op 4 februari kunt rijden.

(advertentie)

KOOP HEM NU! De Domrennerkalender!

Of de anderen dit goed vinden weet ik niet. Toch trek ik de stoute schoenen aan, ik kan het gewoon niet laten. Ook in het eerste verenigingsperiodiek nieuwe stijl wil ik graag publiceren. Enige ijdelheid is mij hierbij niet vreemd, nieuwbakken redactielid Wouter Caro vroeg mij hoogstpersoonlijk om een bijdrage. Maar waarover? Tijdens mijn actieve redactietijd was er altijd wel iets waarover nog geschreven moest worden. (Intro)kampen, het zeiken op deze of gene of gewoon onzin, ik flepte het op volle kracht het Buitenblad in. We hebben onze tijd gehad en het is goed zo. In de vorige editie hebben we iedereen kunnen bedanken – waarbij we, zoals dat altijd gaat, natuurlijk weer mensen vergaten: wat te denken van Ewald uit Tupperware, die tot veel inspiratie diende - en tijdens de afgelopen ALV zijn we uitgebreid in het zonnetje gezet.

We staan nu langs de kant. Na jaren van

NSK-organisatie, bestuurs- en commissie-ervaringen bekijken we het Domrennergebeuren vanaf heden van de zijlijn. Iets waarmee we meer dan tevreden zijn. Maar iets dat niet altijd gemakkelijker is. Vanaf de wisselings-ALV tot nu zijn er al weer genoeg Domrennerzaken de revue gepasseerd waarover we ons hebben verbaasd of opgewonden. Kortom, we hebben nog steeds overal een mening over. We kunnen hem alleen niet meer zo makkelijk kwijt...

Aangezien twee van de drie voormalige redactieleden in het laatste jaar zitten van hun journalistiekopleidingen, is het prima dat hun, voor de motivatie immer noodzakelijke, geëngageerdheid betreffende hun eigen fietsclubje aanwezig blijft. Binnenkamers is gedacht aan een alternatieve nieuwsbrief, waarin we onze lieve leden op de hoogte zouden houden van onze visie op het reilen en zeilen van de Domrenner. Onze immer aanwezige zelfkritiek weerhield ons hiervan. Na vele actieve jaren zijn we nu echt verworpen tot inactieve, alleen meetrainende leden.

Bovengenoemde zelfcontemplatie bleek echter niet voldoende: we hebben besloten nog twee zaken te doen voor de vereniging. Allereerst de nieuwe redactie helpen met het vol krijgen van het Buitenblad door dit paginatje kopij te leveren. En verder, als klap op de vuurpijl, willen we gaan werken aan een heuse Domrennerkalender. Een prachtig product om cadeau te doen, of om de kamer, keuken of het toilet mee op te leuken. De kalender zal bestaan uit twaalf mooie foto's van Domrenners *in action*. Dus met een beetje mazzel zit je tijdens de dagelijkse boodschap naar jezelf te koekeloeren! Natuurlijk begrijpen wij dat jullie allen laaiend enthousiast zijn en dat er een ware *run* zal ontstaan op deze enige echte Domrennerkalender. Ventileer deze vreugde even via de site of meld het ons persoonlijk (jullie weten ons vast nog wel te vinden! We zijn net onkruid...). Doen jullie dit niet, dan is de kans namelijk groot dat we definitief de handdoek in de spreekwoordelijke ring gooien... *Now we wouldn't want that now, do we?*

Nieuwe redactie, nogmaals succes met jullie eerste verenigingsperiodiek (lekker stencilen!),

Lexan – a.k.a Paul Dillen - Pieterse

Race-, sport- en tourfietsen

kwaliteit op maat, van 'n vertrouwd adres

- Vakmanschap
- Maatwerk
- Voorlichting
- Service

„SNEL“ merk:
gecertificeerd
in Benelux

Amsterdamsestraatweg 414 a b-c
3551 CX UTRECHT - Tel. 030 2441971

Licentie rijden

Al een aantal jaren heeft de Domrenner een groeiend aantal licentiehouders. Voor iedereen die wedstrijden wil rijden is er een passende klasse. Afhankelijk van je ambitieniveau, beschikbare tijd en je sportieve verleden kun je kiezen voor een A of een B licentie.

Amateur A – In deze klasse kun je zowel klassiekers als criteriums rijden. Deze worden georganiseerd door de KNWU (landelijke bond) en de NWB ('vrije bond' in zuid-Nederland).

De klassiekers in deze categorie zijn maximaal 120 kilometer lang. De criteriums zijn vaak 50 of 60 kilometer, maar ook 80 kilometer komt voor. De wedstrijdgemiddelden in deze klasse zijn vaak hoog. Bij een klassieker ongeveer 40 km/u terwijl in een criterium 43 kilometer per uur niet ongebruikelijk is. Vanaf maart is ieder weekeinde wel een koers te vinden. Deze koersen zijn vaak in Brabant, maar ook in onze omgeving zijn er een aantal criteriums (o.a. Utrecht 2x, Maartensdijk, Austerlitz, Hilversum, Amersfoort).

Om het koersen in deze klasse leuk te vinden moet je erg gemotiveerd zijn en een uitdaging zien in het feit dat je in het begin moet 'leren'

koersen. Veel coureurs in de klasse zijn al erg ervaren wielrenners en in het begin zul je dan ook je best moeten doen om een beetje mee te kunnen doen. Een Amateur A traint tussen de 5-15 uur in de week. Licentie kost 68 euro.

Amateur B – In alle opzichten iets minder ambitieus dan Amateur A. De criteriums zijn maximaal 50 kilometer en de gemiddelden liggen iets lager. Vaak kiezen mensen voor de Amateur B – licentie als ze minder tijd hebben om te trainen of als ze beginnen met wedstrijden rijden. In dit opzicht kan deze categorie een opstap zijn naar hogere categorieën. Houdt er rekening mee dat er vrij weinig koersen voor Amateurs B worden georganiseerd! In vergelijking met Amateur A is het aanbod in koersen vrij minimaal. Er worden door de NWB wel een paar klassiekers georganiseerd die voor Amateurs A en B toegankelijk zijn (zie klassiekerschema). De licentie kost 68 euro.

Aanvraagprocedure:

Om een licentie aan te vragen is een medische keuring noodzakelijk, dit vanwege de verzekering van de KNWU. Deze keuring is eenmalig, als je besluit om komend jaar

weer een licentie te nemen dan hoeft je niet opnieuw gekeurd te worden. Via www.sportzorg.nl kun je een keuringsarts bij jou in de buurt vinden. Deze keuring zal ongeveer 90 euro kosten. Een flink bedrag maar er zijn een aantal verzekeringen die deze keuring deels of in zijn geheel vergoeden. Heb je een medische verklaring, download dan het licentieaanvraagformulier op de domrennersite (onder downloads). Na het invullen van de het formulier heb je nog een handtekening nodig van de wedstrijdcommissaris. Neem hiervoor contact op met mij via joris2002@hotmail.com of 0638300125.

Domrenners die al een licentie hebben:

Zorg ervoor dat je op tijd je licentie verlengt doe dit voor 1 januari, zodat je je nieuwe licentie op tijd in huis hebt. Wil je geen licentie meer, zorg er dan voor dat je dit voor 1 januari aan de KNWU doorgeeft, anders wordt je licentie automatisch in een C-licentie omgezet en moet je alsnog betalen.

Joris

Quotes:

Een wijsheid van Lexan:

'Je ouders neuken niet en vrouwen poepen/schijten niet! Dat zijn twee fundamentele belangrijke zaken om te onthouden in het leven...'

'BLAUWE bordjes met een RODE streep tellen niet!!!'

Eliterenner Stefan dreigt op zaterdagochtend punten te verliezen in zijn zelfverzonden sprintklassement...

'De Halve Maen durf ik niet in maar de Pegasus is ook leuk!'

Barend Rip is in een msn-conversatie bijzonder openhartig over zijn ervaringen na een bezoek aan pretpark de Efteling...

'Een beetje uit mijn neus peuteren.'

Nogmaals Barend, op de vraag wat hij doet als hij met zijn laptop aan de Drift 21 bezig is met zijn afstudeeropdracht.

Gehoord bij de allereerste redactievergadering
'Ik ben niet koppig, ik heb gewoon gelijk op dit moment.'

De voorzitter tegen de redactie

'Ik kan niets meer zeggen want alles kan in de quote-rubriek tegen je gebruikt worden.'

De voorzitter is openhartig over zijn scheergewoontes

'Ik scheer mijn benen niet, alleen mijn ballen.'

De heren maken gebruik van de dameskleedruimte

wegens gebrek aan ruimte in de eigen kleedruimte

'Zouden dames ook plassen in de damesdouche?'

Gehoord op de ALV

'Ik heb het niet nagevraagd want ik ben er eigenlijk, als ik heel eerlijk ben, zelf principieel op tegen.'

Gehoord tijdens het douchen:

'Is dat jouw zeepje?'

OPROEP BAREND RIP

29 januari wordt het WK veldrijden gehouden in Zeddum, en al crossend door de Utrechtse blubber leek het Folkwin en mij leuk om daar met een aantal Domrenners heen te gaan.

Wil je mee?

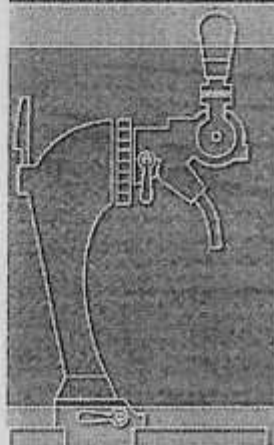
Geef je dan zo snel mogelijk op bij mij, en vermeld er ook even bij of je een auto tot je beschikking hebt. Vooraf kaartjes bestellen hoeft niet, aangezien er plaats is voor 40.000 toeschouwers rond het parcours. Meer informatie over het WK kun je vinden op www.wkveldrijden2006.nl

Groet,

Barend

barendrip@gmail.com

LEDIG ERF

Café Ledig Erf

Tolsteegbrug 3
3511 ZN Utrecht
www.ledigerf.nl

